

ikke anderledes her end paa andre Samfundsomraader. Samfundsvidenskaben er en Erfaringsvidenskab, det er ved Hjælp af Erfaringen, det skal afgøres, om de Herrer Socialdemokrater have mere eller mindre Ret i deres Ideer, eller om Justitsministeren har Ret i den Tillid, han nærer til Legemsstraffen. Jeg vil med Hensyn til Erfaringerne pege paa, at det Land i Verden, der socialpolitisk indtager den videst fremskredne Plads, nemlig Australien, er ogsaa Forsøgsmark paa dette Omraade, denne Straf anvendes der i betydeligt Omfang og, som det paastaas, med Virkning. Men jeg har ikke haft nærmere Lejlighed til at kontrollere det.

Jeg er nu færdig med, hvad jeg har at sige om denne Paragraf, og vender mig til de andre.

Det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds gjorde gældende, at man ikke kunde se det saaledes, at det eneste Minus i Lovforslaget, det eneste, der kunde volde Vanskeligheder og Betænkeligheder, var § 2, der var f. Eks. den udvidede Adgang til offentlig Paatale i § 1, og han henviste til, at det havde Folketinget modsat sig i 1896—97. Ja, det er meget rigtigt, det er mig ikke ukendt, det er mig heller ikke ukendt, at Folketinget har sat sig imod de strengere Straffebestemmelser i 1896, som Justitsministeren foreslog, en Minimumsstraf af 3 Maaneder for Voldsforbrydelse af en Person, der havde angrebet sagesløs Mand. Naar vi gaa til strengere Straffe, gaa vi imod vort Standpunkt fra 1896—97, og saa kunne de Herrer gerne køre op med Venstres gamle Standpunkt. Men det gælder § 1, der har Tilslutning fra alle de ærede Medlemmer, lige saavel som § 2. Jeg vil med Hensyn til Arrest sige, at det vilde maaske være nyttigt, om den ærede Justitsminister vilde tilstille Rigsdagen en Oversigt over, i hvilket Omfang Arrest paa Person, anvendes nu i Sammenligning med tidligere. Det Indtryk, jeg har, gaar nemlig i Retning af, at Arrest paa Person er i høj Grad indskrænket i de senere Aar. Dette udspringer fra et bestemt Faktum, nemlig Loven af 5. April 1888 om Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest. Denne Lov har medført, at Dommere, som maaske ellers i Retssikkerhedens Tjeneste vilde anvende Arrest i videre Omfang, undergive Sagen en endnu mere indgaaende Prøvelse. At der kan ske et Misgreb endda, er sandt, men det kan forekomme under alle Retsordninger.

Jeg vender mig nu til § 3. Om denne

Paragraf er der sagt nok fra et Afholdsynspunkt, og det vil jeg overlade til de Medlemmer, der ere Afholdsmænd, at udtale sig videre om. Saa er det blevet sagt, at den ikke vilde være virksom. Nu vil jeg sige, at de Omraader, hvor det vilde være vanskeligst at bruge § 3, ere de større Byer, særlig den danske Hovedstad. Men her stiller det sig dog saaledes, at Indførelsen og Anvendelsen af denne Paragraf vil have meget gode og nyttige Virkninger i flere Henseender. Den vil gøre det umuligt for en Voldsmænd at færdes i beruset Tilstand paa Gaden, uden at Politiet kan nappe og straffe ham, fordi han var beruset. Det vil føre til, at baade de Voldsmænd, der ere berusede, og andre, der ere i deres Selskab, men ikke ere fuldt berusede, ville passe paa. Det vil føre til, at man ikke slipper fulde Bøller ud paa Gaden, og ærede Medlemmer ville forstaa, at man ikke kan sikre Retssikkerheden bedre end ved at forbyde, at fulde Bøller komme paa Gaden. Men den vil ogsaa have sin Betydning i Retssalen. I Retssalen møder Voldsmænd op som den, der ikke kan huske, hvad der er foregaaet, da han har været beruset, men faa vi Bestemmelsen, vil Antallet af de Tilfælde, hvor vedkommende melder sig i Retssalen som beruset, næsten svinde ind til Nul. Den Person, der nu i beruset Tilstand begaar Voldshandlinger og bliver anholdt, er interesseret i at spille den stærkt berusede, han vækker Opsigt paa Gaden, maaske Medfølelse hos Publikum, og det fører maaske til uheldige Forsøg paa Indskriden lige over for Politiet, og naar han kommer i Retten, er han ikke i Stand til at give Bidrag til Sagens Oplysning, thi, siger han, jeg var jo fuld. Men dersom dette at have forøvet Voldshandlinger i beruset Tilstand medfører en Følge, der er mere ubehagelig end Frihedsstraffen, saa vil han sige: Jeg var ikke fuld ved den Lejlighed, og saa vil han gøre sig Umage for at gøre Rede for, hvad der er sket, det vil blive langt lettere at faa dette opklaret, end det nu er. Ganske vist er § 3 et Forsøg, men jeg tror, at det kan blive et ret vellykket Forsøg, og skønt jeg ganske vist ikke tillægger § 3 den Betydning, at dens Vedtagelse skulde være en ufravigelig Betingelse for Lovens Gennemførelse, vilde jeg meget beklage, hvis enten dette eller det andet Ting skulde stemme denne Paragraf ud.

Den næste Paragraf handler om Personer, der kunne faa Paalæg om i et vist Tidsrum, dog ikke ud over 5 Aar; at tage